

— Вий какво сте направили? Пушкитъ хвърлихте, страхливци.... Да бѣгате отъ турчинтъ... Позоръ, срамъ! Мръсници вий такива... Не искамъ да командувамъ тазвизъ мръсници. Махнете са отъ мене...

Солдатитѣ съвсѣмъ унищожени. Стоятъ каго наказанни на смъртъ.

— Маршъ слѣдъ мене.

Стройно рогата безъ пушки върви 'слѣдъ генералтъ, който непрѣставахе да ги мъмри.... Дойдохъ на позицията, взехъ пушки.

— Слѣдъ мене.

Скобелевъ ги искара, въ промежутока между туркитѣ и наши-тѣ траншеи, въ най опасното мѣсто, нареди ги и почна да ги обучава. Самъ той застанъ въ най подлийтъ пунктъ, — между тѣхъ и турцитѣ.

— На плечо!....

Командата изпълнена, но неувѣренно.... Не стройно....

— Еще разъ къ ноги.... На плечо!

Исполнено по добръ.

— Еще разъ.... Вий при мене като на парадъ ще бѣдете.... На плечо!

Исполнено прѣвѣсно.

— На караулъ.

Така сѣщо.

По този начинъ, той сполучи щото тѣ подъ 'най убийствениитѣ огнь изпълнявахъ всичкото учение както слѣдуваше, съ отчетливостта на парадтъ и тогава вече той ги пусна обратно въ траншеята.

Насинитѣ бѣхъ вече готови, но вътрѣ можяхъ да са помѣщаватъ само единтѣ солдати, които ги работяхъ. Ровътъ бѣше още много нискъ; така щото генералтъ, офицеритѣ, началникътъ на щабатъ му прѣминавахъ прѣдъ траншеята, като рискувахъ да получатъ коршумъ въ главата или въ върхната частъ на грѣдитѣ. Въ това время капитанъ Куропаткинъ съглежда че отпредъ, безъ да гледа на заповѣдта да отетживатъ, има още нѣколко стрѣлци, които не са рѣшавали да върватъ назадъ. Той излиза прѣдъ траншеята.

— Капитанъ Домбровский! призовава той при себе си тѣхний командиръ. — Потрудете са да отведете останли-тъ отъ тамъ.

— Ще направя което могъ, отговаря този и вдига ржка на козирокъ. Въ това мгновение нѣщо си испрыща около